

မိုးကျော

မိုးကောင်းကင်၏
အချစ်အဇ္ဈတ္တ
နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ

မိုးကောင်းကင်၏ အချစ်အဇ္ဈတ္တ

မိုးကောင်းကင်ပေါ်တွင် ရွှေလျားနေသော တိမ်တောင်တိမ်ရိပ်များ နှယ် အချစ်သည် စိတ်ကူးယဉ်၍ အလွန် ကောင်းခဲ့၏။ သဏ္ဌာန်ရုပ်ဆင်း ခဏချင်းမှာ ပင် တောတောင်ရေမြေ ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာများ ၊ နဂါး၊ ဂဠုန်၊ ကုမ္ဘဏ်၊ ယက္ခ၊ ဂန္ဓဗ္ဗများ ။

သက်ရှိသက်မဲ့ အရာဝတ္ထု ဟူသမျှကို စိတ်ကူးယုံတမ်းနှင့် ပုံဖမ်းကြည့်၍ ကြည်နူးခဲ့ရ၏။

အမှန်တကယ်မှာ မူ ထိုထိုသို့သော တိမ်တောင်တောင်ရိပ်များမှ လျှပ်စီးမုန်တိုင်းများ ၊ မိုးကြိုးလောင်မီးများ ကျတတ်သည် ကိုမူ လုံးဝ မတွေးခဲ့မိပေ။

သစ်သီးလှည်း ခြံဝင်းထဲ ဝင် လာပြီး ခေါင်းပေါင်းလာသော ပဝါကို ဖြုတ်သည် ။ ချွေးသုတ်သည် ။ သူ့မျက်နှာသို့ အကြည့်တစ်စွေ ဝေ့မိ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ လည်း ချွေးတို့ နှင့် စွန်းထင်းနေသည် ။

‘ဒီတစ်ခေါက် မြို့ဆင်းရင် မမက ငါ့ကို ဂစ်တာတစ်လက် ဝယ်ပေးမယ်တဲ့’

နှုတ်တုံ့ မပြန်မိသေး။

ခြံပိုင်ရှင် မမက သူ့ကို အလိုလိုက်လွန်းမှန်း မြသီ သတိထားမိခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ တစ်ခါတော့ သစ်သီးသွားပို့ကြရင်း ‘နင့်ဆံပင် ရှည်နေပြီ။ သွားညှပ်ပါလား’ဟု စကား ထွက်သည်။

‘မမက ပိုက်ဆံပေးမလား။ ဆံပင် ညှပ်ခက တစ်ကျပ်ခွဲဗျ’

ဒေါ်သန်းနုက မြသီဘက် လုံးဝ မျက်နှာ မလှည့်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဇစ်ဖွင့်ပြီး ‘ရော့’ဟု ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးသည်။

မြသီ ရင်ထဲ နင့်သွား၏။ မြသီး ဆံပင် သွားကောက်မည် ပြောတုန်းက-

‘ဆံပင် တစ်ခါကောက်ရင် နင့်လုပ်ခ သုံးလေးရက်စာ လျော့သွားမယ်။ ကိုယ်က မုဆိုးမအမေကြီးနဲ့ နေနေရတာ’

ဆုံးမစကား ဆိုသလိုလိုနှင့် မြသီ၏ လှပမှုကို မနာလိုစွာ ဆိုလေခြင်းဟု နားလည်လိုက်၏။

‘ဘုရားပွဲက သုံးလေးရက်ပဲ လိုတော့တာ မမရယ်။ သူများ တွေဆို ဟိုအပတ်ကပင် မြို့က ကောက်လာကြတာ လှကလှနဲ့’

‘အေး၊ ဘုရားပွဲပြီးတာနဲ့ မိုးကျမှာ ။ နင်တို့ အိမ် မိုးပြီးပလား ပြန်စဉ်းစား။ ငါကတော့ နင့်လုပ်ခ နင့်အမေလက်ထဲ အပ်ရမှာ ပဲ’

ဝမ်းနည်း၏။ နှုတ်တွန့် မတက်ချင်။ အမေ့ကို ကြိုတင် မပြောမိခဲ့လေခြင်းဟု နောင်တရမိ၏။ အမေဆို မြသီ နှစ်ခွန်း မပြောရပါ။ သမီး

သဘောပဲဟု ပြောမည်။

ခြံပိုင်ရှင် မမ၏ ကျေးဇူးတရားကို အမေသည် တဖွဖွ ရွတ်ပြတတ်၏ ။ သစ်သီးပေါ်ချိန်တွင် ခူးခြင်း၊ သယ်ခြင်း၊ မြို့ကိုပို့ခြင်းကအစ အားလုံး မြသီလက်၊ မြသီခြေဟု ဆိုနိုင်သည် ။ တခြား အလုပ်သမားများက ထို့ကြောင့်လည်း မြသီကို ဒုတိယ ခြံပိုင်ရှင်မဟု ကွယ်ရာတွင် မဲ့ရွဲ့ပြောကြသည် ။

မြသီလက် မြသီခြေ ဖြစ်တာလည်း မပြောနှင့်။ မြသီအဖေလည်း ဤ မမဒေါ်သန်းနုခြံတွင် တစ်သက်လုံး လုပ်သွားသည် ။ ခြံရှင်း၊ အပင်ဖျိုး ကအစ အဖေသည် ဒေါ်သန်းနုခင်ပွန်း ဦးဘိုးရ၏ လက်စွဲ၊ သစ်သီးခြံထဲ တွင် တစ်ဦးတည်းသော ရာသက်ပန် အလုပ်သမား။

ဦးဘိုးရနှင့် ဒေါ်သန်းနုမှာ အသက်တစ်ဝက်မက ကွာသည် ။ ဦးဘိုးရ အသက် ခြောက်ဆယ့်သုံးနှစ်တွင် ဆုံးတော့ ဒေါ်သန်းနုအသက်က သုံး ဆယ်ပင် မပြည့်သေး။ ဦးဘိုးရနှင့် အဖေတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် သုံးနှစ်စီခြားပြီး ဆုံးပါးသွားကြသည် ။

ယခင်က ဦးဘိုးရလက်စွဲ အဖေဖြစ်သလို၊ ယခု ဒေါ်သန်းနုလက်စွဲက မိမိ ဖြစ်နေသည် ။ ဆယ့်သုံးနှစ်သမီးမှာ ရွာကျောင်းကထွက်ပြီး ခြံထဲ သစ်သီးခူးလာရသူ၊ အစစအရာရာ အမေက ဒေါ်သန်းနုကို အပ်ထားခံရသူ၊ သူလည်း ဒေါ်သန်းနုအပေါ် အစ်မလို ချစ်ခဲ့သည် ။ အမေလို အားကိုးခဲ့ သည် ။ ကလေးမရတတ်သော ဦးဘိုးရနှင့် ဒေါ်သန်းနုတို့ သည် မိမိအား ချီပွေ့ထိန်းကျောင်းလာခဲ့ကြသည် ဟု ဆိုသည် ။ အမှန်ပင် ဖြစ်သည် ။ ယခုထိ သမီးဆိုသော စကားကို ဒေါ်သန်းနုဆီက တစ်ခါတစ်ခါ ကြား နေရတုန်း။

‘ငါပြောတာ ကြားလား မြသီ’

အားမလို အားမရသံနှင့် မေး၏။

‘ကြားသားပဲ’

လှည်းကြိုးဆွဲရင်း နောက်ပြန် တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သည် ။
နှုတ်ခမ်းစူထားတာ မြင်သွား၏။

‘ငါ့မျက်စိထဲမှာ တော့ နင် နှုတ်ခမ်းစူထားတာတောင် ပိုလှတယ်လို့
မြင်...’

‘ဟဲ့၊ နင်တို့ နှစ်ယောက်တည်းပါလား။ ခင်ဝေတို့ စောလှတို့ ကော’

သစ်သီးလှည်း မြင်သည် နှင့် အိမ်ပေါ်က ဆင်း လာပြီး စိုးရိမ်တကြီး
အသံနှင့် မေး၏။

တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် စကားပြတ်သွားသော သူက-

ထမင်းဆာလှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး အိမ်ရှေ့အရောက်မှာ ဆင်းကျန်ခဲ့ကြတယ်
မမ။ ထမင်းစားပြီးမှ သစ်သီးချ သစ်သီးရွေး လာလုပ်ပေးပါ့မယ်တဲ့ ’

ဒေါ်သန်းနု၏ နားထဲတွင် မောင်ထွန်း၏ စကားက လုံးစေ့ပတ်စေ့ ဝင်မဝင် မသိ၊ အကြည့်စူးရှမှုက မြသီဆီမှာ ။ မလုံမလဲနှင့် မျက်နှာပေါ်က
ချွေးကို ထပ်သုတ်ရပြန်ပြီ။

‘ဟယ်၊ ဒီကောင်မလေးတွေက ဆာပဲဆာနိုင်လွန်းတယ်။ ဒီသစ်သီး
တစ်လှည်း အိမ်ပေါ်အရောက်တောင် မအောင့်နိုင်ကြတော့...’

ဒေါ်သန်းနု၏ မကျေမနပ် နှုတ်ထွက်က နားထဲ ကန့်လန့်ဝင်လာ၏။

မြသီလည်း ဆာနေပြီ။ ဒီနေ့ ဘာကို ဒေါသဖြစ်နေပါလိမ့်။ ဒေါသန်းနဲ့ စိုးရိမ်သောကဖြစ်နေမှုက သူ့ရင်ထဲ သစ်သီးဆူးလို စိုက်နေ၏။

သူ လှည်းဒေါက် ထောက်နေ၏။ သူ့အနားတွင် မတ်တပ်ရပ်နေသော ဒေါသန်းနဲ့၏ စကားကို မကြားရတော့။

ရင်ထဲ ဝေဒနာတစ်ခု ကန့်လန့်ရှုံး၍ ပါလာသည် ။

တစ်ဖက်သတ် အချစ်က ပူလောင်ပြင်းပြ နေမထိ... ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မချို မချို... သူကတော့ မသိ မသိ... ဖွင့်ပြောရမှာ ကလည်း မဝံ့မရဲပါဘိ... ကြာရင် ဆွေးမြည့် နှိမ်းလျ...

ကက်ဆက်နားမှ ဒေါသန်းနဲ့ မျက်နှာကို ခဏခဏ မကြည့်ဖြစ်။ သစ်သီးရွေးနေကြသော အချင်းချင်း၏ စကားကလည်း မပြတ်။

စောလှနှင့် ခင်ဝေတို့ က ဘုရားပွဲတွင် ဝင်မည့် ဇာတ်ထဲမှ ဇာတ်မင်းသားတွေအကြောင်း ပြောနေကြ၏။

‘နင်တို့ မင်းသားက ငါ့မျက်စိထဲမှာ တော့ ငါ့မောင်လောက် မလှပါဘူးဟယ်။ နင်တို့ သာ မြိန်ရေရှက်ရေ ရှိနေကြတာ’

မြသီ၊ စောလှ၊ ခင်ဝေတို့ ရွေးပေးထားသော သစ်သီးလုံးများကို ခြင်းထဲကောက်ထည့်နေသော သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြော၏။ သူက ရယ်နေသည် ။

ပြောင်သလို နောက်သလို ပြောလိုက်သော်လည်း ဒေါသန်းနဲ့၏ စ

ကားက မြသီရင်ထဲ ဆူးတစ်ဆူး ပစ်လိုက်သလိုပင်။

‘ဟုတ်သလား မြသီ’

ခင်ဝေ၏ အမေးမှာ ဒေါသန်းနုမျက်နှာ တစ်ချက် ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည် ။ ခင်ဝေအပေါ် မကျေမနပ်သော အကြည့်သည် ရုတ်ခြည်း ပြောင်းသွားသော ဒေါသန်းနု၏ ဒုတိယအကြည့်။

‘မမသန်း ပြောတာ၊ မေးပါလား’

‘အေးလေဈ ဟုတ်သားပဲနော်’ဟု စောလှကပါ အကူပြောသည် ။

‘ဟစ်... ဟစ် ငါ့မျက်စိထဲ ငါ့အမြင်လား’

ဤတစ်ခါ ကျေနပ်သွားသော မေးသံနှင့် ရယ်သံတို့ စွက်ဖက်လာပြန်၏။

‘ဟား၊ ဟား၊ တကယ်လား မမ’

‘တကယ်ပေါ့ဟ၊ နင့်ကို မဟုတ်ဘဲ ပြောပါ့မလား’

ဒေါသန်းနုအစား ခင်ဝေက ပြော၏။

ခင်ဝေကို စိတ်ထဲ မျက်မိသည် ။

‘ဒါဆို ဇာတ်ဝင်တာနဲ့ မင်းသားလုပ်ဖို့ လျှောက်လွှာသွားတင်မှ ပဲ’

‘မလုပ်ပါနဲ့ ဟယ်။ ငါ့မှာ သစ်သီးပို့ဖို့ လှည်းမရှိ ဖြစ်သွားပါဦးမယ် ဟဲဟဲ’

သူ့လှည်းက ဒေါသန်းနုအတွက် အားထားရသည် ကို လူတိုင်း အသိပင်။ သစ်သီးပို့ရုံအပြင် သစ်သီးရွေး၊ သစ်သီးကောက်ရာ၌ လည်း ဒေါသန်းနုသည် မောင်ထွန်းကိုမူ မူပိုင် ဆွဲထားသည် ။ တခြားရွာထဲက လှည်းများကို ယောင်၍ မျှပင် မငှား။

သစ်သီးရွေးပြီးပြီးချင်း ခင်ဝေက ပြန်ဦးမည်ဟု ဆိုသောအခါ သူက-
'နေပါဦးဟာ၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ငါ လိုက်ပို့ပါ့မယ်'ဟု အပြောင်အပြက်
လိုပြော၏။

'ငါ့ကို နင် လိုက်ပို့စရာ မလိုပါဘူး။ ငါက စောလှနဲ့ ပြန်မှာ ။ နင့် မြ
သီသာ လိုက်ပို့လိုက်'

မလိုလားသော အကြည့်တစ်စွေသည် မြသီဆီ ဝေ့လာပြန်၏။ ခါတို
င်းနေ့တွေထက် ဒေါသန်းနု၏ အပြုအမူကို မြသီ ပိုဂရုစိုက်မိရာ မျက်
လုံး တစ်စွေအကြည့်တစ်ချက်ကအစ မလွတ်တမ်း မြင်နေရ၏။

'နင်တို့ ကို သီချင်းဖွင့်ပေးတာနဲ့ ငါ့ဘက်ထရီဓာတ်အိုးတွေတောင်
အားနည်းနေပြီ။ မနက်ဖြန် ငါမေ့နေရင် သတိပေးကြဦးနော်'

စကားဖာ၍ ပြော၏။

သူ့ကိုပြောတာလား မြသီကို ပြောတာလား မခွဲခြားတတ်။

'ဟုတ်ကဲ့ မမ'

ဟု သူပြောလိုက်သည် ကိုသာ မြသီက မကျေနပ်ချင်။

သူတို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာကြသည် ။ ဒေါသန်းနု လှမ်းကြည့်နေ၏။

'ဪ မောင်ထွန်း'ဟု လှမ်းပြောသဖြင့် ခြံအဝတွင် သူ့ခြေလှမ်း ရပ်
သွား၏။ အားလုံး ဒေါသန်းနုကို ပြန်လှည့်ကြည့်ကြ၏။

'ဘကြီး ဦးသာရင်ဆီမှာ မြို့က မမ ငှားလားတဲ့ တရားတိပ်ခွေ သုံး
ခွေရှိတယ်။ အဲဒါ မနက်ဖြန် တစ်ပါတည်း ယူသွားနိုင်အောင် လာပေးပါ
ဦးဟယ်'

'ခုလား မမ'

‘ခုလာပေးရင်လည်း တရားတစ်ခါ ထပ်နာရတာပေါ့ဟယ်’

သူ့နောက်ထပ်တစ်ခေါက် လာစေလိုသော စကားကြွင်းနှင့် ကမ်းလှမ်းသံကို ကြားလိုက်ရသည် ။ သူ့မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်မိ၏။ အမှောင်ည၌ အဖြေမရ၊ အကဲမသိ။

သည် တော့ မိမိက သက်ပြင်းရှိုက်ရသည် ။

‘ဟိုတစ်ခေါက်ကပင် ဘာလို့ ဆံပင်မကောက်ခဲ့လဲ’

လမ်းရောက်သည် နှင့် မေး၏။

‘ဆံပင်ကောက်ခက တစ်ကျပ်ခွဲ၊ နှစ်ကျပ် မဟုတ်ဘူး ။ ပြီး ပေးမယ့် လူလည်း ရှိတာမှ မဟုတ်တာ’

လေငြိမ်နေသော ညဦးကာလ၌ သက်ပြင်းချသံကို ကြားရသည် ။

ဒေါ်သန်းနု ပြောစဉ်က သူ အနားရှိလျက်နှင့် တမင် မေးခြင်းဟု စိတ်တိုနေ၏။

‘ကိုယ် ပေးပါ့မယ်’

‘မလိုပါဘူး။ ကက်ဆက်ခွေတွေ သွားပေးရဦးမယ်ဆို သွားလေ’

‘မနက်ဖြန် ယူသွားလည်း ရပါတယ်’

‘ဟိုက တရားနာချင်လို့ ပြောတဲ့ ဟာ၊ ဘာတရားခွေတွေလဲဟင်’

‘မသိပါဘူး။ ဘကြီး ဦးသာရင် ကြိုက်တဲ့ တရားခွေတွေဆိုရင် ကြာနီ

ကန်နေမှာ ပေါ့’

ခုည သွားပေးမှာ လားဟု မမေးရဲ။ ရင်ထဲ နွမ်းလျသွားသည် ။

အိမ်နားရောက်၍ သူပြန်သွားသောအခါ

ဘယ်ဘက်သွားလဲ ဟု တော့ လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည် ။

သူတို့ အိမ်ဘက်က လှမ်းထွက်သွားမှ မြသီလည်း ခြံထဲ ဝင်လာ၏။

‘သမီး ပြန်လာတာ စောသားပဲ။ ဘယ်လူ လိုက်ပို့လဲ’

‘ခင်ဝေတို့ လိုက်ပို့တာ အမေ။ ဒီတစ်ခေါက် သစ်သီးက လှည်းတစ်
စီးတောင် မပြည့်ပါဘူး’

‘အေးအေး’

ဘူတာမှာ သစ်သီးသည် တွေနှင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ စည်ကားနေသည် ။
တန်ဆာ လုပ်၍ ပို့ရသော သစ်သီးသေတ္တာတွေနှင့် ဒေါ်သန်းနုနှင့်သူက
အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။ မြသီနှင့် ခင်ဝေ၊ စောလှတို့ ကတော့ အကူအပင့်
သဘောသာ။

မကြာခင် ရထား ထွက်သွားသည် ။ ပလက်ဖောင်းပေါ်က၊ သစ်ပင်
အောက်က လူအချို့ ရထားကြီးကို ငေးကြည့်နေကြ၏။

လူတွေက ဘူတာထဲတွင် သွားတုန်းလာတုန်းသာ ရှိနေသေး၏။ သစ်
သီးသေတ္တာတွေ ပါသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ရင်အေးသွားသော ဒေါ်သန်းနုက-

‘လာ၊ လက်ဖက်ရည် သွားသောက်ကြရအောင်’ဟု ဆိုသည်။

အခေါက်တိုင်း ဤသို့ပင် လက်ဖက်ရည် သောက်နေကျ၊ ဒေါ်သန်းနုက တိုက်နေကျမို့ မည်သူကမျှ မငြင်း၊ ဒေါ်သန်းနုနောက် လိုက်လာကြသည်။

ဦးဆုံး ချလာပေးသော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို မြသီက ဝတ္တရားမပျက် ဒေါ်သန်းနုဘက် ရွှေ့ပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်သန်းနုက မသိမသာ သူ့ဘက် ရွှေ့ပေးလိုက်သည်။

ခင်ဝေတို့ စောလှတို့ သတိထားမိချင်မှ ထားမိမည်။ မြသီကတော့ မှတ်မှတ်သားသား ရှိနေ၏။

မြသီအကြည့်က သတိထားစရာ ဖြစ်သွားလေသလားဟု အတွေးတစ်ချက် ဝင်သည်။ မသိသာစွာ ကြည့်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဒေါ်သန်းနုကလည်း သူ့လိုပင် သတိထားတတ်လေသလား ထင်သည်။

‘သောက်ကြ၊ မုန့်စားကြလေ’

ပေါ့ပေါ့တန်တန် အသံကို ဖော့ပြောမှန်း မြသီ သိလိုက်ပြန်သည်။ မည်သူကမျှ ‘ဟုတ်ကဲ့’ဟု မဆို။

‘ရော့၊ ဒါစား’

ပလတ်စတစ် အရေပါးကို တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဆုတ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်သန်းနုက သူ့ကို ပေးသည်။

‘မမလည်း စားလေ’

‘အမယ် သူကျွေးတာ ကျနေတာပဲ’

တစ်ခွန်း ဝင်ပြောမိ၏။

ပြောပြီးမှ ပြောမှားဆိုမှား ဖြစ်လေသလား မိမိ နှုတ်တွန့်ရမည့်စကားဟု သဘောပေါက်၏။

သူက အရှက်နှင့် ယဲ့ယဲ့ပြီးသည် ။

ဒေါ်သန်းနုကမူ ပကတိမျက်နှာနှင့် သစ်သီးကိတ်တစ်ချပ်ကို မြို့နေ၏။

လက်သုတ်ပဝါအစ သူ့ဘက် ဒေါ်သန်းနု မသိမသာ လက်ရွှေ့တာလည်း မြသီ အကြည့်ရောက်နေတတ်၏။

လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်လာကြသည် ။

‘နင်တို့ ဈေးထဲ သွားကြဦးမလား။ ဘာဝယ်ကြဦးမလဲ’

ဒေါ်သန်းနုက မေး၏။

‘မြသီ နင် ဆံပင်ကောက်မယ်ဆို’

ခင်ဝေ၏ နှုတ်အထွက်ကြောင့် သူနှင့် ဒေါ်သန်းနုတို့ က မြသီ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ကြသည် ။ မြသီက ခင်ဝေကို ဒေါသထွက်ချင်နေ၏ ။ သူတို့ ရှေ့မည်သို့ ပြန်ပြောရမှန်း မသိ။ ခဏ နှုတ်တုံ့နေသည် ။

‘ဒါဆိုလည်း သွားကြလေ၊ မမလည်း တရုတ်တန်းဘက် သွားဦးမယ်’

ဤတစ်ခါတော့ ကန့်ကွက်စကား လုံးဝ မဆို။

ခြေလှမ်းအပြင်မှာ ...

‘မောင်ထွန်း မမနဲ့ လိုက်ခဲ့ဦး’တဲ့ ။

ခင်ဝေတို့ စောလှတို့ က လှည့်ကြည့်ဖို့ သတိမရကြသော်လည်း မြသီကတော့ မမေ့။

တရုတ်တန်းဟု စောစောက ပြောသော်လည်း ဒေါ်သန်းနု ခြေဦးက
ဈေးကြီးတန်းထဲ ဦးတည်နေ၏။ ဒေါ်သန်းနုနောက်မှာ သူ။

သူတို့ အကြောင်း မည်မျှ အတွေးလွန်နေပါလိမ့်ဟု ရှက်သွား၏။
စောလှက စောစောက ပြောသောစကားသည် သူ့နား၌ ပီပီသသ မထင်
လိုက်။ ဘာလဲဟု ပြန်မေးရ၏။

‘နင် ဘာပုံ ကောက်မလဲလို့ မေးနေတာ ကောင်မရဲ့ ’

‘မသိသေးဘူးလေ၊ နင်တို့ ပုံလည်း ငါ မကြိုက်...’

‘အောင်မာ..’ဟု ခင်ဝေ အတွန့်တက်ချင်သည် ။

‘နင်ကြိုက်တာ ဘယ်လူလဲ။ အဲ ဟုတ်ပေါင် နင်ကြိုက်တဲ့ ပုံ...’

‘ခွေးကောင်မစုတ်’

နောက်ကျောကို အုန်းခနဲ တစ်ချက်ထုသံနှင့်အတူ ခင်ဝေ၏ တဟား
ဟား ရယ်သံက ညံသွားသည် ။

‘ဟင့်၊ နင့်ဟာကလည်း အဘွားကြီး ပုံကြီး’

‘အေးလေဟယ်၊ ဒီပုံက မမသန်းကြီးပုံပဲ။ နင့်မျက်နှာနဲ့ မလိုက်ပါဘူး
ဟာ’

ခင်ဝေနှင့် စောလှတို့ က တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြသည် ။
ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက ထင်ကြေးဆိုရန် မြသီမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေ
၏။

ဆိုင်ရှင် နှုတ်မဟမီ မြသီ ပြောချလိုက်၏။

‘ဒီပုံပဲ ကြိုက်တယ်’

ဇွတ်မှတ်၍ ပြောရ၏။ မည်သူက မည်သို့ထင်ထင် မြသီ၏ နှလုံးသားကို သူတစ်ပါးသိမှာ မဟုတ်။ ခင်ဝေနှင့် စောလှတို့ သိဖို့ က ပို၍ ပင်မလို။

‘အရင်တစ်ခါ နင့်ကို မမသန်း ပြောထားလို့ လား။ အပြောလွတ်အောင် ဆိုပြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဟယ်။ သူ့ပုံ နင်ကောက်လာလို့ ကော သူသဘောကျမလို့ လား။ နင့်မျက်နှာနဲ့ မလိုက်ပါဘူးဆို’

‘အေးလေဟာ၊ နင်က မမသန်းလက်စွဲ ဆိုပြီး မမသန်း အကြိုက်ချည်းလိုက်လုပ်မနေနဲ့ ဦး၊ နင်လုပ်ရမှာ က ကိုကိုထွန်း အကြိုက်ပဲလုပ်။ ခွေးမ နာတယ်ဟ၊ ဟီး ဟီး ငါ အကောင်းပြောတာ’

အစသန်သော ခင်ဝေကို တစ်ချက်လိမ်ဆွဲပြီး ဆံသခုံပေါ် ဆတ်ခနဲ တက်ထိုင်လိုက်သည် ။

ဘယ်လူကြိုက်ကြိုက်၊ မကြိုက်ကြိုက်ဟု လည်း ပြောလိုက်ပါ၏။

အမှန်မှာ မိမိလည်း ကြိုက်၍ မမသန်းပုံ ကောက်ခြင်းမဟုတ် ဆိုတာသူတို့ မသိကြ။

ဆံပင် ခွေကောက် ဖြတ်တောက်လုပ်နေချိန်တွင် မိမိအတွေးနှင့် အံ့ကြိတ်ထားမိ၏။ မကျေနပ်ချက်များက ရင်ထဲ ပြည့်ကျပ်နေသည် ။

ကားဂိတ်မှာ ရွာက ဈေးသည် များ နှင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံနေကြသည်။ မြသီတို့ သုံးယောက်က ဒေါသန်းနုနှင့် မောင်ထွန်းတို့ အလာကို စောင့်နေကြ၏။ ရွာဈေးပြန်တွေ ကားကြိုတိုင်း အလျှိုလျှို ပြန်သွားကြသော်လည်း သူတို့ နှစ်ယောက်က ပေါ်မလာ။

ကားဂိတ်နားက လည်တဆန့်ဆန့် ဖြစ်နေသူမှာ မြသီပင်။ ခင်ဝေနှင့် စောလှတို့ ကတော့ ရွာက သူငယ်ချင်း သစ်သီးပို့သမားတွေကို လှမ်း နောက်နေကြ၏။

သူတို့ နှစ်ယောက်ကို မြသီ မနာလို ဖြစ်နေမိသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်။ ရင်ထဲ သောက မြူမျှ မရှိ။ မြသီ ရင်ထဲကမူ ဝေဒနာသောက အပြည့်နှင့်။

‘ဟဲ့၊ မြသီတို့ ခင်စောတို့ မဟုတ်လား။ နင်တို့ မမသန်းက ကားဂိတ်မှာ တွေ့ရင် ပြောလိုက်ပါလို့ မှာ လိုက်တယ်။ သူ့ကို မစောင့်ကြနဲ့၊ ပြန်နှင့်ကြတဲ့။ သူ ကိစ္စရှိသေးလို့ နောက်ကားကြိုနဲ့ လိုက်လာမယ်တဲ့’

ရွာပြန်ရန် ကားဂိတ်နား ရောက်လာသော အနောက်ပိုင်းက ဒေါ်ပို၏ စကားသံသည် မြသီနားထဲမှာ ဆူညံသွားသည်။ ခင်ဝေနှင့် စောလှတို့ကို မျက်နှာလွဲ၍ သက်မ၊ ချရ၏။

‘ဪ...’

‘မနွေက ကောက်လာတာလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမ’

‘နင့်ပုံကြီးကလည်း ဟယ်’

‘မမပုံပဲ မဟုတ်လား။ မမလိုပဲ ထင်လို့ ’

ပျက်သွားသော မျက်နှာကို ရုတ်ခြည်း မြင်လိုက်ရ၏။ သိသိသာသာရှိလွန်းသည် ။ စူးရဲ တောက်လက်သော အကြည့်နှင့်။

‘နင်က ငါ့ကိုတုပြီး ကောက်လာတာ ဟုတ်လား မိသီ’

နှုတ်တုံ့မပြန်မိ။ မသိမသာ အံ့ကြိတ်၏။ အကြည့်လွဲကာ မျက်လွှာချထားရသည် ။ ရင်ထဲတော့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေပြီ။

‘နင့်မျက်နှာနဲ့ ငါ့မျက်နှာက တခြားစီပါဟယ်။ ငါ လိုက်မလုပ်ပေးမိတာမှားတာဘဲ’

သက်ပြင်းတစ်စနှင့် ပြော၏။ သူ့စိတ်သူ လျှော့လိုက်မှန်း သိသာသည် ။ ချက်ချင်း အသံပြောင်းသွားသည် ။ စကားကို ဖော့ပစ်လိုက်သည် ။ စိတ်ကိုထိန်း၍ ဆိုလေသည် ။

‘မမ ကောက်ထားတာ မြသီ မျက်စိထဲ သိပ်လှတယ်မြင်လို့ ...’

အောင့်အည်း၍ ပြောသော စကားမပြီးခင် ရယ်သံနှင့် ဖြမ်းသော စကားသံကို လှစ်ဟသည် ။

‘တော်သေးတာပေါ့ဟယ်။ ဟားဟား ငါ့မှာ ဖြင့် နင့်ပဲကြောက်၊ အဲလေရင်းရင်းချာချာဆိုလို့ မမ အနီးအနား မိသီပဲရှိတော့ ကလေးကလားမြင်မှာ ၊ မိသီ မျက်စိထဲ ကန့်လန့်ကြီး မြင်မှာ မမ စိုးရိမ်လို့ ပြောတာ။ ခု မမကို မိသီမျက်စိထဲ ကန့်လန့်မမြင်ရင် မမ ဝမ်းသာသွားပြီ’

‘ကျွန်မကတော့ လူမြင်မကောင်း သူမြင်မကောင်း ဖြစ်နေသလား မ
မ’

အံ့မကြိတ်ရုံတစ်မည် ပြောလိုက်မိ၏။

မြသီ မျက်နှာကို တည်တည်ကြည့်သည် ။ အပြုံးရိပ် တစ်မျှင်တစ်စ
မပါ။ ပယောဂ လွမ်းသော အကြည့်မှာ စူးနေသည် ။

ပြောလိုက်တာ သူရိပ်မိမှာ ပဲ ဟု တွေး၏။ ကြောက်စိတ်ထက် မာနစိ
တ်ကြောင့် ကျောက်ဆစ်ရုပ်လို တည်နေ၏။

‘သိပ်တော့ မဆိုးပါဘူး။ တစ်မျိုး လှပါတယ်’

ပေယျာလကန် ပြုလိုသော စကားမှန်း သိသော်လည်း ဝမ်းသာမိ၏။
အဆုံးအဖြတ်ဆိုသော စကားကြောင့် ပေါ့ပါးစွာပင် သက်ပြင်းရှိုက်မိလို
က်သည် ။ ရင်ထဲ အပူကမူ ပြယ်လွင့်မသွားနိုင်သေး။

မြသီ ကျေနပ်သွားပြီဟု သူထင်နိုင်သော အပြုအမူ တစ်စုံတစ်ရာကို
မပြလိုသော်လည်း မျိုသိပ်ထားရသော အာဃာတက နှလုံးသားထဲ အုံ့ဖွဲ့
ယှက်ဖြာနေ၏။

ဒေါ်သန်းနု စကားလွှဲသည် ။

‘ဒီနေ့ စမ်းအောက်က အပင်တွေ ခူးကြ။ ခင်ဝေကတော့ စောစောက
ပင် သွားနှင့်ပြီ’

‘စောလှလည်း လာမယ် မဟုတ်လား မမ’

‘လာမှာ ပေါ့’

သူကောဟု မေးလိုက်ချင်သည် ။ မမေးဖြစ်။

စမ်းအောက် သစ်သီးပင်တွေမှာ သက်ကြီးပင်အိုတွေမို့ သူ မုချ လာရ

မည်။

ခြင်းဆွဲ၍ ခြံဘက် ထွက်လာ၏။

ပြန်လှည့်ကြည့်စရာ မလို။ သူ့နောက်ကျောကို ဒေါသန်းနဲ့ မုချ မနာ
လိုကြည့်နေမိမှာ ။

‘ဟင်၊ ကောက်လာတဲ့ ဆံပင်ပုံကလည်း ’

မြင်သည် နှင့် ပြောသော စကား၊ တွေ့သည် နှင့် ဆိုသော အသံ။

နှုတ်ခမ်းကို သိသိသာသာ ရွဲ့ပြ၍ ပြောရ၏။

‘မမသန်းပုံလေ၊ လှတယ် မဟုတ်လား’

‘ငဲ့မျက်စိထဲ နင်ဘယ်လိုပဲ နေနေ လှတယ်ချည်း မြင်နေတာ’

ပြီးစလွယ် ပြောသည် ကို မကျေနပ်မိ။ သူက သစ်သီးပင်ဘက် ထွက်
သွားသည် ။ သွားရင်းက ဗောက်ချိတ်ကို စမ်းသည် ။ ဓားတိုကို ထုတ်၍
သစ်ကိုင်းတွေကို အရင်ချိုင်သည် ။

‘စောစောက နင့်အကောင် ဘာပြောသွားလဲ’

ဘယ်ကဘယ်လို ပေါ်လာသည် မသိ။ စောလှအနားကို ရောက်လာ
၏။ သူ ပြီးစလွယ်ပြောပြီး ထွက်သွားတာ ခုမှ သဘောပေါက်လိုက်သည်

။

ရင်ထဲက ပြောစရာတွေ အကုန်မပြောလိုက်ရသဖြင့် မကျေနပ်သေး။

ညနေအချိန်ကို စောင့်ရဦးမည်။ တစ်နေ့ကလို ခင်ဝေတို့ စောလှတို့ ထမင်းမြန်မြန် ဆာကြပါစေ ဟု သာ ဆုတောင်းရသည် ။

... နေရောင်ခြည်အောက်မှာ

ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ အတူ

နိုင်ငံပြည်သစ်တည်

နှစ်ယောက်တည်း တို့ တိုင်းပြည်...

ပြီးပြီးပြီး မျက်နှာနှင့် တမာပင်အောက်မှာ ဂီတာတီးနေသည် ။ လရောင်ရွန်းမြနေသဖြင့် မြသီ၏ မျက်နှာကိုလည်း သူ မြင်နေရမည်ဟု ထင်သည် ။

သူ့အနားကို အဖြတ်မှာ ရင်ထဲ တလုပ်လုပ် ခုန်နေသည် ။ ကက်ဆက်ခွေထဲက သီချင်းမှန်းတော့ သိ၏။ နားထောင်၍ ကောင်းသည် မှာ သူ့အသံတော့မဟုတ်။ သီချင်းက ခုမှ အလွတ်ကျက်ပြီး အတီးကျင့်နေပုံရသည် ။ မမသန်းနုဝယ်ပေးတဲ့ ဂီတာက အသံကောင်းသားပဲ ဟု တော့တွေးမိလိုက်သည် ။

‘မကောင်းဘူးလား’

သူ့ရှေ့က ဖြတ်အသွားမှာ လှမ်းမေး၏။

‘ဘာလဲ’

‘တို့ နှစ်ယောက်တည်းတိုင်းပြည် သီချင်းလေ’

‘နားထဲ ခွေးအ,တွေ အူသံကမှ နားထောင်ကောင်းသေးတယ်’

ပြောပြီး အိမ်ရှေ့လှမ်းအလိုက်မှာ မမသန်းနု၏ မျက်နှာကို ပြတင်းပေါက်မှာ မြင်လိုက်ရသည်။ ။

မိနစ်ခြား၍ အိမ်ပေါ်တက်သူ တက်လာသည်။ ။

ကက်ဆက်ဖွင့်၍ ဂစ်တာ လိုက်တီးနေ၏။ လိုက်ဆိုနေသော သူ့မျက်နှာတပြုံးပြုံးက သစ်သီး ရွေးနေသော မြသီတို့ ဘက်မူထားသည်။ ။ မမသန်းနုကတော့ ပြုံးလို့ ။

‘နင် ဒီသီချင်းပဲ အထပ်ထပ်အခါခါ ဖွင့်နေတာ နားညည်းတယ်။ တခြားသီချင်း ဖွင့်ပါလား’

ခင်ဝေက လှမ်းအော်သည်။ ။

‘နင်ကြားထဲက ဘာမနာလိုဖြစ်နေလဲ။ ငါက ဒီသီချင်းပဲ ကြိုက်တယ်။ နှစ်ယောက်တည်း တို့ တိုင်းပြည်တဲ့။ ဘယ်လောက် အဓိပ္ပာယ်ရှိလဲ’

မြသီကို စေ့စေ့ကြည့်၍ သူပြော၏။

‘ဟား၊ ဟား’ဟု ထရယ်လိုက်သော မမသန်းနု၏ အသံကြောင့် သူလန့်သွားလေသည်။ ။

ခြံထဲ သွားဦးမည်ဟု အိမ်ကအထွက်တွင် ခင်ဝေနှင့် ဆုံသည်။ ။

‘နင် ခြံထဲ သွားမလို့’

‘ခြံထဲမသွားလို့ ဘယ်လင့်နောက်...’

‘အမယ်လေး လေး... လေး မသွားနဲ့ မသွားနဲ့ ’

‘ဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့ ’

‘နင်မကြားသေးဘူး’

ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

အံ့ဩသောအကြည့်နှင့် ခင်ဝေ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေမိသည် ။

‘ငထွန်းကို ညက မမသန်းနဲ့ ဖမ်းလိုက်ကြပြီတဲ့ ကောင်မရဲ့ ’

ရှည်လျားစွာ ချလိုက်သော သက်မတွင် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အင်အား
တွေပါသွားသလား ထင်လိုက်ရသည် ။

တစ်နေ့ညနေက တူနှစ်ကိုယ်တိုင်းပြည် တည်ဆောက်ရန် ဂစ်တာ
ခေါက်နေသော သူ့အသွင်ကို မြင်မိသည် ။ သူ ပြောဖူးသော
တက်တက်ကြွကြွ စကားကို ကြားနေမိသည် ။ ရုတ်ခြည်း ဝေဒနာ သော
ကတွေက ရင်ထဲ ဆို့ကျပ်လာ၏။

‘နင်လည်း ကြားမှာ ပါ။ ငထွန်းနဲ့ မမသန်းနဲ့ ဖြစ်နေကြတာ ကြာပြီ
တဲ့ ။ ကာလသားတွေက ဦးလေးလှကို လာတိုင်ကြတာ ကြာပြီဆိုပဲ။ မ
နေ့ညကတော့ ဒါဆို မင်းတို့ လက်ပူးလက်ကြပ် သွားဖမ်းကြပေါ့။ တို့ ခဲ
ဖိုး မြန်မြန် ရတာပေါ့ပြောလိုက်တာနဲ့ ကိုတင်လှိုင်ကြီးတို့ လူစု
သွားဖမ်းကြတာတဲ့ ။ ငထွန်းကတော့ ဘာမှ မေးလို့ မရဘူး။ ငိုချည်းနေ
တယ်တဲ့ ။ မမသန်းကို မင်း မကြိုက်လို့ လားဆိုတော့လည်း ဘာမှ
မပြောဘူးတဲ့ ။ မမသန်းကတော့ သူနဲ့ ငထွန်းတို့ မေတ္တာရှိနေကြတာ
ကြာပါပြီလို့ ပြောတယ်တဲ့ ။ ဟုတ်မှာ ပေါ့။ ဒီကောင်ကို မမသန်း ဘယ်
လောက် အရေးပေးတယ်ဆိုတာ နင့်အမြင်ပဲ မြသီရယ်’

ခင်ဝေ၏ စကားကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် ဖြစ်နေမိ၏။
အမြင်အားလုံးသည် သဲသဲကွဲကွဲ မရှိ မှုန်ဝါးနေ၏။

ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသော ဆုံးရှုံးမှုလောက် ကြီးမားသော ဝေဒနာ
သည် မရှိပြီဟု ထင်၏။ နှလုံးသည် ပွတ်တို့ ကို ကျွမ်းမြည့် လောင်မြိုက်
တ်သော ဝေဒနာဒုက္ခက ရင်ထဲ ဆူဝေနေသည် ။

‘နံနက်အစောကြီး ဦးလေးလှ အဖေ့ကို လာပြောတယ်။ လူကြီးတွေ
သွားမေးကြတော့ မမသန်းက တစ်ပတ်အတွင်း သူတို့ ကို လက်ထပ်ပေး
ပါလို့ ပြောသတဲ့ ။ ဒီအခြေအနေ ရောက်မှ တော့ မပြောလို့ ဖြစ်မတဲ့
လား။ ကာလသားတွေက ဘယ်ခံမလဲ’

လူပျိုဘက်က မနာဘဲ မုဆိုးမဘက်က နာတတ်ကြသော ကာလသား
များကို ဒေါသစိတ်သည် ရုတ်ခြည်း ခေါင်းထောင်ထလာ၏။ သို့သော် ထိ
န်းချုပ်ရမှာ ကို သိသည် ။

စကားတစ်ခွန်းပင် ထင်မြင်ချက် မဟ,သော မြသီကို ခင်ဝေ
အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည် ။ ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း နှုတ်ကို ဖွင့်
မရ။ ခင်ဝေစကားတွေက မိမိ အသည်းနှလုံးကို ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်ထား
သလို တင်းကျပ်နေ၏။

‘ငထွန်းအမေကတော့ သူ့သား နေ့ချင်းညချင်း ခြံပိုင်ရှင်ကြီး
ဖြစ်သွားလို့ ပျော်နေတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ ငါပြန်ဦးမယ် မြသီ။ စော
လှ လာရင်လည်း ခြံထဲ မဆင်းဖို့ ပြောလိုက်ဦး။ သူတို့ လင်မယားလည်း
ဒီနေ့တော့ ဘယ်ခြံထွက်ကြဦးမလဲ။ ရှက်ရှက်နဲ့ ခြင်ထောင်ထဲ
ကုပ်နေကြမှာ ပေါ့ဟာ။ ဟဲဟဲ’

တစ်ခွန်းမျှ မဟဘဲ သူ ငိုငိုတွေနေသောအဖြစ်ကို ခင်ဝေ သိသွားသ
ည် ။

‘ဘာလဲ၊ နင်က ငထွန်းကို နှမြောလား’

‘ခွေးမ’ဟု အော်လိုက်ချိန်တွင် လက်က ဘယ်လိုဘယ်လို ရောက်သွားသည် မသိ။ သစ်သီးချိတ်သော သံကွင်းနှင့် ခင်ဝေ့ကို ရိုက်လိုက်မိသည် ။

‘အောင်မလေး’ဟု ခင်ဝေ အော်လိုက်စဉ်တွင် လက်ထဲက သံကွင်းလွတ်ကျသွား၏။ ငိုငိုပြီး ခင်ဝေ့ကို ကြည့်နေမိသည် ။

‘ဪ၊ နင်က ဒီလောက်အထိ ဖြစ်သွားတာကိုး’

ခင်ဝေ့မျက်နှာက ချက်ချင်း ရဲတက်သွား၏။ ခင်ဝေ သူ့ကို စိတ်ဆိုးသွားသည် ။

‘ဘာလဲ၊ နင် ရည်းစားလူလု အူနုကျဲခတ် ဖြစ်သွားတာပေါ့လေ။ ဒီမှ ကြည့်စမ်း၊ ငါ့ကို ချလိုက်တာ’

လက်သန်းနီးပါး ရှိသော သံကွင်းခြစ်ရာက ခင်ဝေ့လက်မောင်းမှာ ရဲရဲနီ သွားသည် ။ ခင်ဝေက သူ့ဘယ်ဘက် လက်မောင်းမှ ကွင်းခြစ်ရာကို ညာလက်နှင့် ဆုပ်ပြီး မြသီကို စားတော့ ဝါးတော့မတတ် စိုက်ကြည့်နေသည် ။

‘ငါ့ ငါ့ကို နင် ဒီငထွန်းအကြောင်း လာမပြောနဲ့ ’

ဟင်းခနဲ ခင်ဝေ သက်မချ၏။ နောက်ထပ် သူ့ကို ကြည့်သော အကြည့်သည် ကရုဏာလွှမ်းသော အကြည့်မှန်း သိလိုက်၏။ အမှတ်မထင် သူ စလိုက်သော စကားကြောင့် မြသီ မည်မျှ စိတ်ထိခိုက်သွားသည် ကို ရိပ်စားမိပုံပေါ်၏။

‘နင် ရိုက်လိုက်တာ ငါ့လက်မောင်းမှာ သွေးစို့သွားပေမယ့် ငါ မနာပါ

ဘူးမြသီရယ်။ သူငယ်ချင်း ရင်ထဲ ဘယ်လောက် နာသွားမယ်ဆိုတာ ငါ
မသိလို့ ပါ။ ငါတို့ က ထင်ရုံပဲ ထင်ခဲ့ကြတာကိုး’

ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် ခင်ဝေ့ဆီက ထွက်လာသော စကား။

လွတ်ကျသွားသော သံကွင်းကို ပြန်ကောက်ကာ မတ်တပ်ငိုင်းနေမိသ
ည် ။

‘ဪ၊ ခင်ဝေရယ် သူငယ်ချင်းရယ် ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ’

‘ကြီးကြီး’ခေါ်ပြီး စကားရပ်ထား၏။

‘ဪ၊ မမသန်းနု လာလေ’ဟု အစ်မက ဆိုသည် ။

‘မြသီကော’

‘ရှိပါတယ် အိမ်ခန်းထဲမှာ ၊ ဟဲ့ သမီး မသန်းနု လာတယ်’

ဘယ်လိုမှ ထွက်မတွေ့ချင်သော်လည်း ထွက်တွေ့ရ၏။ ဘာစကားနှင့်
နှုတ်ဆက်ရမှန်း မသိ။

‘ခြံဆင်းဖို့ လာပြောတာ မြသီ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ခင်ဝေတို့ စောလှတို့ လည်း တစ်နေ့ကပင် ဆင်းနေကြပြီ။ နင် ပေါ်
မလာလို့ လာခေါ်တာ’

ရင်ထဲ ထိတ်သွားမိ၏။ ခင်ဝေများ သူ့အကြောင်းကို ပြောလိုက်မိ

လေသလား။ သူများ တွေ ခြံဆင်းနေကြလျက် သူ မဆင်းခြင်းမှာ သိသာလွန်းနေလေသလား။ ရိပ်တော့ ရိပ်မိမှာ ပဲဟု တွေးလိုက်စဉ် အမေက ဝင်ပြောသဖြင့် တော်သေး၏။

‘ငါကပြောထားလို့ ပါ။ ညည်းတို့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးမှ ခြံထဲဆင်းကြမယ်ထင်လို့ သစ်သီးခူးနှောင်းချိန် ဆိုတော့လည်း ကလေးတွေက ပေါ့ပေါ့နေချင်ကြတာ’

‘လက်ကျန်တွေ အနည်းအကျဉ်းတော့ ခူးရဦးမှာ ပေါ့ ကြီးကြီးရယ်။ သစ်သီးပွဲချိန်ဆို ဈေးက ပိုရတယ်လေ’

‘ဒါနဲ့ ညည်းတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကကော’

‘ရှေ့အပတ်ထဲမှာ လုပ်မှာ ပါ။ မြသီ ခြံဆင်းရင် ကျွန်မ ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ ဘုန်းကြီး ဆွမ်းကပ်ဖို့ ကတော့ ကြီးကြီးတာဝန်နော်။ ကြီးကြီးတို့ သားအမိပဲ လာချက်ပေးရမှာ’

‘ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ အေ။ ကိုစိုးရ ရှိတုန်းကပင် ကျုပ်က အမြဲချက်ပြုတ်လာရတဲ့ မိန်းမပါ’

ဟဲဟဲ ဟု ရယ်နေသော်လည်း မျက်နှာတစ်ချက် ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည် ကို သတိထားမိလိုက်သည် ။ အမေက သဘောရိုးနှင့် ပြောသော်လည်း အလိုက်ကန်းဆိုးမသိရာ ကျသည် ။ လင်ငယ်နှင့် လက်ထပ်ပွဲတွင် လင်ကြီးသေဆုံးသူအကြောင်း စကားမဟင့်ဟု ထင်၏။ အမေ့ကို မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ပြရသည် ။

‘မနက်ဖြန်ကစပြီး ခြံဆင်းဦးနော် မြသီ’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမ’

ဒေါသန်းနု၏ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းတို့ ကို ခဏသာ မြင်လိုက်ရ

သည် ။

‘ဒီကောင်မ လင်ငယ်ရတာနဲ့ ပျော်နေလိုက်တာ။ လူကဲ့ရဲ့ မှာ များ နည်းနည်းလေးမှ တွေးမိပုံမရဘူး။ အေးလေ လူကဲ့ရဲ့ မှာ မကြောက်လို့လည်း ဟိုကောင်လေးကို အမိဖမ်းလိုက်တာပေါ့’

လူယောင်ပျောက်သည် နှင့် အမေက ပြောသည် ။ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဆွမ်းကျွေးအတွက် အမေက ချက်ပြုတ်ပေးရမည်ဆိုတော့ သူ့မျက်နှာကို ဘယ်လိုကြည့်ရပါ့ဟူသော အတွေးနှင့် ခုကတည်းက ရင်ခုန်နေလေ၏။

‘သူ ဘာပြောမလဲ။ သူ့မျက်နှာ မြင်ရရင် ငါငိုများ ငိုမိလေမလား’

မသွားမဖြစ်တော့လည်း မင်္ဂလာဆောင်မှာ သမီးအမိနှစ်ယောက် သွား၍ ချက်ပြုတ်ပေးရကြသည် ။ ခင်ဝေတို့ စောလှတို့ လည်း ပါသဖြင့် မိမိ မင်္ဂလာဆောင်သာဆိုလျှင် မည်မျှ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်ပါ့မလဲ ဟူသော စိတ်ကူးအတွေးနှင့် ရင်ထဲမောနေ၏။

အကြောင်းသိဖြစ်သဖြင့် ခင်ဝေနှင့် စောလှတို့ က သူ့ကို မစ၊ မနောက်ကြ။ လူကြားထဲ ဖြစ်သဖြင့် အလွမ်းအဆွေးကို အတွေးသိဖို့ အချိန်မရ ။ သူနှင့်တော့ အကြည့် တစ်ခါနှစ်ခါ ဆုံဖြစ်သည် ။ သူ့ကြည့်ရတာ မပျော်ပါဘူး။ ဒေါသန်းနုကသာ ပျော်နေတာဟု တွေးလိုက်သောအခါ ရင်ထဲ ပူလောင်လာသည် ။

အလုပ်နှင့်လက် နည်းနည်း ပြတ်သွားသည် နှင့် စိတ်က သူ့ဆီ ရောက်နေ၏။ အယောင်အမှားတွေကလည်း လုပ်မိကိုင်မိသည် ။ ဤသည်ကို အကြောင်းမသိသော အမေက တဟဲ့ဟဲ့ သတိပေးရသည် ။

မင်္ဂလာပွဲကိစ္စဝိစ္စ အားလုံး ပြီးတော့ အိမ်ပြန်လာကြသည် ။

သစ်သီးခြံသွားသော လမ်းခွဲအရောက်မှာ မျက်ရည် တစ်ပေါက်နှစ်ပေါက် ကျလာ၏။ အမေ မမြင်အောင် ပဝါနှင့်သာ တို့ သုတ်ရသည် ။ ဤလမ်းလေးက ခြံထဲ အတူသွားကြတာ၊ အတူပြန်ကြတာ၊ ခြံထဲ သစ်သီး အတူကောက်ကြတာ၊ မထိတထိ သူ စ,တာ၊ အရှက်ပြေ ဆဲဆိုတာ၊ အော်တာ ငေါက်တာ၊ ရယ်တာ မောတာ အကုန် ပြန်တွေးမိသည် ။

‘ဟင်၊ သမီး မျက်စိတွေလည်း နီနေပါလား’

အိမ်ရောက်တော့ အမေက ဆိုသည် ။

‘ဆွမ်းကျွေးမှာ အမေက သမီးချည်း ကြက်သွန်ခွာခိုင်း ငရုတ်သီး ထောင်းခိုင်းတာကို’

ဘုရား သကြားမ၍ ဤစကားကို နှုတ်ဟမိသည် ။

‘မသိဘူးဟယ်၊ ငါက နင်တို့ မျက်နှာတွေ ပေါင်ဒါမျက်နှာချေတွေ အထပ်ထပ် လိမ်းနေကြလို့ လားလို့ ’

‘မဟုတ်ပါဘူး အမေ’

သစ်သီးတုံးချိန်၊ သစ်သီး ဈေးကောင်းချိန် ဆိုတော့လည်း တစ်လုံး တစ်ခြမ်းမကျန် ရှာကောက်ကြသည် ။ မြင့်မြင့်က အပင်များကို သူ တက်ကောက်သည် ။ ခြင်းပေး၊ ကြိုးပစ်က အကူတစ်ယောက် မပါ၍ မဖြစ် ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူနှင့်မလွဲမသွေ ဆုံမိကြသည် ။

အမှန်မှာ သူတမင် အကွက်ဆင်တာ။ မင်းကွတ် ဆွတ်နေသော သူ့

ကို လှမ်းခေါ်သည်။ သူ့မိန်းမက ခြံထဲ ပါမလာ။ တွေ့ကတည်းကပင် သူ စကားပြောချင်နေမှန်း သိသာ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း တမင် ရှောင်ခဲ့သည်။ သို့သော် မရ၊ ခြင်းနှင့် ကြိုးကို ဆွဲကာ အနားသူရောက်လာသည်။

မင်းကွတ်ခူးနေသော စောလှနှင့် ခင်ဝေတို့ ဘက်က လှည့်လာပုံရ၏။ စကားပြောသံကို ပုံမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် မကြားနိုင်သော အကွာအဝေးမှီလည်း သူ ရဲနေပုံရသည်။

‘ငါ့ကို သိပ်စိတ်နာနေလားဟင်’

သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လည်း မကြည့်၊ ပြောလည်း မပြော၊ ရင်ထဲမှာ ငိုချင်နေတာပဲ သိသည်။

မမသန်းနုကို ငါချစ်လို့ ယူရတာ မဟုတ်ပါဘူး မြသီရယ်။ အဲဒီနေ့က ကြက်သားနဲ့ ဆေးခြောက် ချက်စားကြတော့ ငါမူးပြီး ဂစ်တာ တီးနေတာ။ သီချင်းဆိုနေတာပဲ ငါသိတယ်။ ငါ့မျက်စိထဲမှာ မမသန်းနုကို မြသီလို့ ပဲ မြင်နေတာ။ ငါ တကယ်ချစ်တာ နင့်ကိုပါ’

တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားသည်။ ဒေါသနှင့်အတူ မျက်စိထဲ ပြာဝေသွား၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သဖြင့် ရုန်း၍ ဖယ်၍ မရ။ သူက တင်းတင်း ဖက်ထားသည်။ နှုတ်ခမ်းကို နမ်းသည်။ ပါးကို နမ်းသည်။ ပြီးတော့...။

သူ့ခါးကို ဖက်ထားမိဖြစ်သွားရာမှ ခါးမှ ဗောက်ချိတ်ကို စမ်းမိသည်။ တွန်း၍ အရုန်းလိုက်မှာ သူ့ဗောက်ချိတ်ထဲက သစ်သီးအညှာလှီး ဓားကို ဆွဲထုတ်မိပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ အားကိုးတကြီးနှင့် ရမိရရာ ဆွဲရပ်လိုက်ခြင်းသာ။

‘အောင်မလေး’ဟု သူမ အော် ‘အား’ဆိုသော အာလုတ်သံကြီး တစ်ချ

ကံနှင့် ခွေလဲကျသွား၏။

‘အောင်မလေး လုပ်ကြပါဦး’ဟု မြသီ အော်၏။ လက်ထဲက ဓားကို လွှတ်ချလိုက်၏။

မျက်စိထဲမှာ တော့ သွေးတွေ အိုင်ထွန်းနေသည် ။ ပြေးလာသော ခြေသံတွေကို ကြားရသည် ။ လာကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး ဟူသော အော်သံများကို ကြားရသည် ။

‘ဟင်၊ မြသီ မြသီ... မောင်ထွန်းနဲ့ နင် နင် ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ’ ခင်ဝေ၏ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ မေး၏။

ဘာဖြေရမှန်း မသိ။ မတ်တပ်ကြီး မှ င်တက်မိကာ ခွေလဲနေသော သူ့ကို ဆိုက်ကြည့်မိသည် ။ သူ အံ့ကြိတ်ထားသည် ကို မြင်နေရသည် ။ မိမိကမူ ဘာပြောရမှန်း မသိ။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ ကျောက်ရုပ်သာ ဖြစ်နေ၏။

‘ဟီး၊ ကို... ကိုထွန်း သွေးတွေ သွေးတွေနဲ့ ပါလား’

ကြောက်တတ်သူ စောလှ၏ တအား ငိုသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည် ။

ခင်ဝေက အစိမ်းသူရဲတစ်ကောင် ကိုယ်ထင်ပြုနေသည် ကို မြင်ရသူလို မြသီကို ပြူးပြူးကြောင်ကြောင် ငေးကြည့်နေသည် ။ မိန်းမသား သုံးယောက်မှာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ သူက ဗိုက်ကိုနှိပ်ပြီး အင်း အဲနှင့် လူးလိမ့်နေ၏။

‘လုပ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး’ ဟု အော်လိုက်သော စောလှ၏ အသံ မဆုံးခင်ပင် ခြံချင်းကပ်လျက်မှ ဦးပန်းမောင်တို့ သားအဖ ပြေးလာကြသည် ။ သူ့ကိုမြင်သောအခါ ထိတ်လန့်သွားကြသည် ။

‘ဟင်၊ မောင်ထွန်း၊ မောင်ထွန်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

ဦးပန်းမောင်က ရုတ်ခနဲ ကောက်ပွေ့၍ မေး၏။

‘သစ်... သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျလို့ ဓား... ဓား’

အားတင်း၍ ပြောလိုက်သောအသံပင် ဖြစ်၏။ မြသီ၏ နားထဲမှာ တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံးက ပဲ့တင်သံကို ကြားလိုက်ရသည် ။ ဦးပန်းမောင် ဘာတွေ ဆက်ပြောနေသည် မသိ။ နားထဲ ဆူဝေသွား၏။

‘ဟဲ့ လှည်းပါကြလား။ နင်တို့ ဒီလို ရပ်ကြည့်နေလို့ ဖြစ်မလား။ မမသန်းကော မမသန်းကော’

ဦးပန်းမောင်သား မောင်လှက မေး၏။

‘မ... မမသန်း မပါဘူး’

ခင်ဝေက ပြောလိုက်၏။

‘လှည်းကော...’

‘ဟဲ့ လူလေး၊ နွားလှည်းနဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ မြို့ကိုသွားမှ ဖြစ်မယ်။ ရွာကိုပြေးကြစမ်း၊ ကားကြို... ဟာ မဖြစ်ဘူး၊ မြင်းလှည်း မြန်မြန်သွားခေါ်ကြစမ်း’

ကျောက်ရုပ်လို ဖြစ်နေသော မြသီ အရင်ပြေးသည် ။ သူ့နောက်မှာ ကောင်းလှ၊ ပြီးတော့ ခင်ဝေ၊ စောလှ။

‘ဟဲ့ ခင်ဝေ ဒီမှာ တစ်ယောက်ယောက် နေလိုက်ဦး။ အားလုံး မသွားကြနဲ့ ။ အားလုံး ရွာကို မသွားကြနဲ့ ’

ဦးပန်းမောင်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသော်လည်း မြသီ မကြည့်ဖြစ်တော့။

‘မြသီ၊ မြသီ၊ နင် ကိုအောင်ပွင့်တို့ မြင်းလည်း ခေါ်လာခဲ့။ ငါ မမသန်း
ကို သွားပြောလိုက်မယ်’

သူ့ကို လိုက်မမီသော ကောင်းလှက လှမ်းအော်ပြော၏။

‘အေး၊ အေး’

အော်ပြီး ရွာထဲ ပြေးဝင်လာသည် ။

မောလာသော ဟောဟဲသံကြီးနှင့် ကိုအောင်ပွင့်ကို ပြောသည် ။ ဒေါ်
သန်းနု အိမ်ဘက်ဆက်ပြေး၏။

‘ဟဲ့၊ နင့်မြင်းလည်းနဲ့ မလိုက်ဘူးလား’ဟု ကိုအောင်ပွင့် လှမ်းပြောသ
ည် ။ ‘ပြောစရာ ရှိသေးလို့’ဟု အော်လိုက်၏။

ကိုကောင်းလှ ပြောသဖြင့် ဒေါ်သန်းနုက ခြံထဲ ပြေးနှင့်ပြီ။ အိမ်မှာ
ဘယ်လူမှ မရှိ။ ချက်ချင်း တစ်ရွာလုံး ဆူညံသွားသည် ။ ခြံဘက်
ဆက်ပြေးလာ၏။ သူ့ရှေ့တွင် လည်းကောင်း၊ နောက်တွင်
လည်းကောင်း ခြံဘက်ပြေးသူတွေက ကွင်းဖြတ်ကလေးမှာ ဖွေးဖွေး ထ
နေ၏။

မြသီ ဆောက်တည်ရာမရ ဆက်ပြေးလာသည် ။ ရှေ့မှ ဘေးမှ
လူများကို တွန်းတိုး တိုက်လှဲ ပစ်ခဲ့သည် ။ သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသော
လူအုပ်နား ရောက်လာ၏။ ဒေါ်သန်းနု၏ ငိုသံက နားထဲ ဆူညံသွားသည်
။

‘အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ မောင်ထွန်းရဲ့ ။ နင့်အဖြစ်က ဆိုးလှသည်လား’

ဟောဟဲ ဟောဟဲ ဖြစ်ကာ ဒေါ်သန်းနု၏ ရင်ခွင်ထဲမှ သူ့ကို မတ်တပ်
ရပ်ကြည့်နေ၏။ မြသီ မျက်စိထဲမှာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတုံးသွေးခဲကြီး
ဖြစ်၍ မြင်နေရသည် ။

‘ဟင်၊ မြသီ မြသီ’

ခင်ဝေအသံဟု ထင်လိုက်၏။ နားထဲမှာ ဆူညံစွာ ကြားနေမိသည် ။

‘မြသီ၊ ငိုလိုက် ငိုလိုက်’

‘ငိုချလိုက်’

‘ငိုချလိုက်’

‘ငိုချလိုက်’
